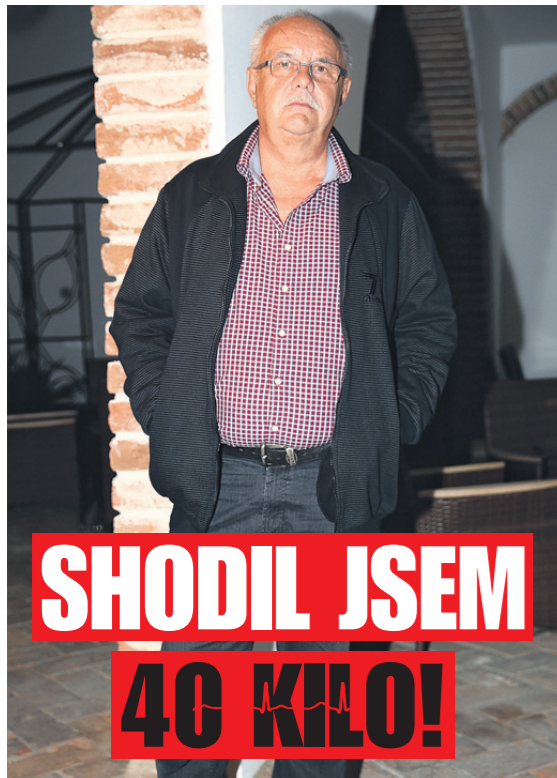

NEDĚLNÍ BLESK BYL U NOVÉHO ZÁPISU DO ČESKÉ

SHODIL JSEM 40 KILO!

„Začalo to tak, že jsem se strašně zadýchával, vyšel jsem čtyři schůdky a hoto. Chodil jsem nejprve k obvodnímu lékaři a ten si asi myslél, že simuluju nebo něco takové. Protože mi bylo blbě, tak jsem se domluvil se ženou a ta mě objednal ke kardiologovi. Udělal mi EKG a říká: „Ležte, ani se nehýbejte...“ A já na to, že ještě musím dělat na zakázce, že mám moc práce. A lékař: „Kdepak, to musíte na koronárku!“

Na mně trénovali

„Výsledkem bylo, že jsem dostal kardiostimulátor. Pak jsem ale měl zase zdravotní komplikace, dvakrát srdeční zástavu... bylo to špatné. A nezbyvalo, než čekat na dárce, čekal jsem celý rok. Shodil jsem 40 kilo a říkal jsem si, ještě že mám z čeho hubnout! Když to tak řeku v nadšázce, na mně se trénovali, protože to tehdy bylo v Brně v začátcích, pak až operovali skoro všechny ty,

co jsou tady na našem setkání...“ (směje se) „Ale povedlo se jim to!“

Slivovica

„Pak jsem šel do invalidního důchodu, bylo to hodně drsný... celkově fyzicky i psychicky jsem na tom byl špatně... měl jsem i částečně ochrnutou ruku. Ale dostal jsem se z toho, to dělá určitě ta naše výborjá na to, že ještě musím dělat na zakázce, že mám moc práce. A lékař: „Kdepak, to musíte na koronárku!“

„Jsem totiž ze Slováčka a tam je to prostě takový národní nápoj... Ale samozřejmě vzhledem k tomu, kolik musím brát léků, tak si dávám jen symbolicky. Třináct prášků beru ráno, osm večer, co si tak člověk může dát. Ale zvyknul jsem si.“

Před bouřkou je zle!

„Je to hodně o hlavě, první rok je kritický, člověk musí dávat pozor, než si tělo zvykne, nesmí nic těžkého zdvihát. Pak si to sedne a je to dobré, když to člověk bere sportovně. Nejhorší jsou teď pro mě změny počasí. Jak je před bouřkou, to je hrůza, jsem úplně mátoha! Přitom třeba na slunce můžu v paměti léte vzít kosu a jít sekat trávu. To snáším dobře. Jinak v pohodě.“

NOVÉ SRDÍČKO MAJÍ MAMINKA I DCERA

Jana Jirkalová (56) z Karviné, transplantace (poř. číslo 500): 16.4. 2015 a její dcera **Eva Jirkalová (25)** z Karviné, transplantace (poř. číslo 326): 30.1. 2009

JANA: „U nás v celé rodině takové onemocnění srdce nikdo neměl, já byla první. Diagnostikovali mi restriční kardiomyopatii (snížení poddajnosti svaloviny srdce spojené mj. s poruchou diastolického plnění obou komor-pozn. red.). Bylo mi v té době asi 35 roků. Začala jsem se léčit diuretiky a léky na posílení srdce.“

DCERA EVA: „Problémy jsem začala mít, když jsem vyšla ze základní školy, bolesti na srdci, arytmie. A když mi bylo 19, problémy se vystupňovaly, měla jsem stejnou nemoc srdce jako maminka. 2. ledna 2009 jsem zkolabovala, ležela jsem na urgentu a čekala na dárce. 30. jsem pak dostala nové srdce.“

JANA: „Já jsem žila pořád

vinské nemocnici ve stravovacím provozu ve svém oboru a moc se mi ta práce líbí. Vždycky jsem chtěla

dělat zdravotní sestru, ale vzhledem k fyzické náročnosti takové profese jsem musela zvolit něco jiného a nutriční terapeut byla moc dobrá volba. Odstěhovala jsem se od rodičů a bydlím s přítelem.“

JANA: „Do práce už sice nechodím, ale doma mám pořád co dělat. A také provozujeme chovatelskou stanicí kočiček a plemene Ragdoll, teď zrovna máme krásná

koťátka, nechcete nějaké?“ (usmívá se)

DCERA EVA: „Po maturitě a přijímacích jsem si musela dát dva roky odklad, abych se trochu z operace vzpamatovala a šila se s novým srdíčkem. Bylo to pro mě psychicky docela náročné.“

JANA: „To, že žijete s cizím srdcem, vůbec nevnímáte, nemám s tím problém. Dovedu si ale představit, že když má třeba člověk transplantovanou ruku, které pořád vidí, že to může být velký problém. S „novým“ srdcem se dá normálně žít, neznamená to nějaká zásadní omezení. Jen se musíte smířit s tím, že budete do konce života brát léky. A vzhledem ke snížené imunitě se musím vyhýbat infekcím prostředím, veřejným dopravním prostředkům, ale třeba i práci s hlinou na zahradě.“

S oběma ženami zapozoval docent Petr Němec, ředitel brněnského Centra kardiologického a transplantace.

BLESK Paní Janě jste operoval nové srdíčko?

Docent Němec: „Ano, letos v dubnu...“

BLESK Sije pan docent Petr Němec dobře a rád?

Jana: „Sto procentně! Všechno dobře funguje, tak věřím, že přišel srdíčko perfektně. Nikde se to nepará.“

BLESK A to byla zmiňovaná 500. transplantace va-

še brněnského Centra?

Docent Němec: „Ano, letos v dubnu...“

BLESK Jak dlouho jste to srdíčko šil?

„Většinou je to tak čtyři, pět hodin, tato operace nebyla výjimkou.“

BLESK To je ale pěkná fuška taková transplantace!

Docent Němec (usmívá se): „Nám už to nepřijde, jsme na to zvyklí...“

JÁ SE RADUJU, I KDYŽ PRŠÍ!

„Přešel jsem nějaké chřipky, pořád jsem potřeboval být v práci. Nebyl jsem určitě sám, lidé mají pŕjčky, hypotéky, musí splácet a nesmí tedy marodit. A myslí si, že to přes víkend nějak vyleží. Přecházejí to a najednou je zle, neléčené chřipky se podepřší na srdci. To se stalo i mě. Nejhorší pro mě bylo vyrovnat se s tím, když mi řekl, že transplantace je jedinou možností, jak mi zachránit život. Ze začátku jsem se tomu bránil, myslel jsem si, že to nějak zvládnou. Ale lékaři mě přesvědčili, že mé poničené srdce se už nikdy nevrátí do normálu, že v něm nic netěsná a jde na pouhých 15 procent!“

25 litrů vody

„Tak si asi dovedete představit, jak jsem se

„zavodněnost“, v nejhorším okamžiku jsme v sobě měl 25 litrů vody! V Brně mi zachránili lékaři život. A jsem jim nesmírně vděčný. Na dárce jsem

čekal od června 2010 do 26. ledna 2011, nebylo to úplně snadné období.“

„Samozřejmě že není příjemný pocit, že žijete se srdcem jiného člověka. Někdy si tak říkám, že žiju díky tomu, že měl někdo v životě neštěstí, smůlu. Dárci jsou samozřejmě anonymní a já měl tu nevýhodu, že jsem velký mohutný chlap, takže jsem potřeboval podobného dárce. A vypadalo to, že budu čekat dlouho...ale nebylo to tak, byl velký dárce... Co člověk cítí? Je to obrovská pokora a úcta jak k tomu dárci, tak k lékařům. Člověk se z toho také nesmí, jak se říká podělat, musí žít dál.“

Autobus

„Jsem svobodný, mám jen bratra s rodinou, žijí ve Vyškově a měl jsem tehdy strach, kdyby se to nepovedlo, že bych jim zůstal na obtíž. Naštěstí to dobře dopadlo, mám nové srdce, sice už nikdy nebudu mít tu sílu a výdrž, ale žiju a to je hlavní. Pořád beru léku na potírání imunity. Nesmím do čekárny, do autobusu, na větší setkání lidí, tohle je výjimka. Na mě někdo kýchne a může to být můj konec, tak to je...“

Vaří pivo

„Jsem v invalidním důchodu, ale mám koníčky, hraju v dechovce na buben, mám domek se zahradkou, to mě hodně baví a teď jsem začal vařit pivo. Snažím se užít život, jak to jen jde a vždycky všem říkám: Já se raduju, i když prší... Vnímám, jak slunce každý den vychází, prostě běžné věci, kterých jsem si dřív nevšiml.“

František Vanda (65) ze Sřibrnice u Uherského Hradiště, transplantace (poř. číslo 47): 4.11. 1995

František Frydek (50) z Nového Hrozenkova, transplantace (poř. číslo 387): 26.1. 2011